Gods verkiezende liefde voor jong gestorven kinderen

Ps. 8: 1, 2
Ps. 22: 5
Ps. 25: 3, 6
Ps. 68: 13
Ps. 72: 9

Lezen: Jeremia 31: 15-26

Geliefde gemeente, onze hulp en onze enige verwachting is ook in dit middaguur in de naam van de Heere, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft, Die trouw blijft tot in eeuwigheid en Die nooit zal laten varen de werken van Zijn handen. Amen. Genade zij u en vrede, van Hem Die is en Die was en Die komen zal, en van de zeven geesten die voor Zijn troon zijn, en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, en de Overste van alle koningen der aarde. Amen.

De Heere wil ons deze middag onderwijs geven op grond van Zijn eigen Woord over Gods verkiezende liefde voor jong gestorven kinderen. Het onderwijs daarvoor vindt u in paragraaf 17 van hoofdstuk 1 van de Dordtse Leerregels. We belijden daarin met onze Dordtse vaderen:

Nademaal wij van de wil Gods uit Zijn Woord moeten oordelen, hetwelk getuigt, dat de kinderen der gelovigen heilig zijn, niet van nature, maar uit kracht van het genadeverbond, in hetwelk zij met hun ouders begrepen zijn; zo moeten godzalige ouders niet twijfelen aan de verkiezing en zaligheid hunner kinderen, welke God in kindsheid uit dit leven wegneemt.

Geliefde gemeente, het was maandagmorgen 11 april 1994, dat bij mijn schoonmoeder de telefoon ging. Onze schoonzus die belde helemaal ontredderd. Haar jongetje was gestorven. Het was er een van een tweeling, Martijn heette hij, drie maanden oud. Ze had hem gevonden, in bed, naast zijn zusje dat nog leefde. En hij leefde niet meer. En toen de werkelijkheid bij ons als familie ging doordringen kwamen die begrijpelijke vragen: Hoe is het met dat jongetje? Waar is Martijn toch? Want ook dit kind was in zonde ontvangen en geboren. En al had hij nog geen zonden gedaan, want dat kan een kind van drie maanden nog niet, nochtans was hij met die erfzonde geboren. Ook van dit jongetje gold de belijdenis die David uitsprak in Psalm 51: Dat kinderen vanaf het uur van de ontvangenis het voorwerp zijn van Gods toorn. En als je dan bij zo'n jong gestorven jongetje staat, dan komt die werkelijkheid op je af, dan krimpt je hart in een bij de gedachte dat zo'n kindje verloren zou moeten liggen. En dan zucht je: Nee, Heere, dat toch niet! Ja het zou rechtvaardig zijn, Heere. Maar u hebt toch zelf in uw woord geopenbaard dat jong gestorven kinderen ook behouden kunnen worden? Uw woord laat het zelf toch weten, o Heere!. En als dat dan zo is, zou u het dan ook van dit jongetje, van deze Martijn, duidelijk willen maken, bekend willen maken. En dat heeft hij toen ook gedaan. Zonder aanzien des persoons maakte hij bij verschillende mensen bekend dat dit kind bij de Heere mag zijn. Dat de Heere dit jongetje verkoren had tot zaligheid. En dat hij dit jongetje had opgenomen in eeuwige heerlijkheid. Hij liet het woord spreken: *De Heere heeft wat goeds in dit kind gevonden*. De Heere is gekomen met Psalm 8: *Uit de mond der kindekens en der zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest*. Hij deed het een van Gods kinderen geloven, wat we straks gaan zingen: *Zij trekken aan, hier Benjamin, schoon klein, hij mocht regeren*. En toen ze de zondag daarna aan de bediening van het avondmaal was, kwam de Heere over. En toen heeft dat kind van God aan de tafel des Heeren, en dat is iets heel teers wat ik zeg, gemeenschap ervaren met dat kind boven en zij beneden aan de tafel, door het geloof in Christus. En begon het te zingen in haar hart: *Looft hem om Zijn mogendheden. Looft hem naar zo*

menig blijk, van zijn Heerlijk Koninkrijk, voor zijn troon en hier beneden. Dat is een eeuwige wonder, dat Gods verkiezende liefde ook uitgaat naar zuigelingen, naar pasgeboren kinderen, zelfs tot kinderen die Hij in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid in de moederschoot wegneemt. Kijk en daar hebben onze Dordtse vaderen een rijke belijdenis over uitgesproken, die wij deze middag met de hulp van de Heere willen overdenken.

We schrijven als thema boven de prediking:

Gods verkiezende liefde voor jong gestorven kinderen.

En we letten op drie gedachten:
In de eerste plaats: het oordeel uit Gods Woord.
In de tweede plaats: de hoop voor godzalige ouders.
En in de derde plaats: de zaligheid van jonge kinderen.

1. Het oordeel uit Gods Woord

Gemeente, we zijn bijna gekomen aan het einde van hoofdstuk 1 van de Dordtse Leerregels, waarin het in het bijzonder ging over de Bijbelse leer van de goddelijke verkiezing en de verwerping. Onze Dordtse vaderen hebben op grond van Gods Woord beleden dat alle mensen door eigen schuld in hun verlorenheid terechtgekomen zijn, vanwege de diepe val in Adam. Zij hebben beleden dat heel de wereld verdoemelijk ligt voor God en dat het recht zou zijn als de Heere al die mensen daar zou laten liggen. Maar tegelijkertijd hebben ze ook op grond van Gods Woord zo rijk en ruim mogen spreken dat God rijk is in barmhartigheid, en dat Hij deze diepgevallen en verdoemelijke wereld nochtans liefgehad heeft, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren zal gaan, maar het eeuwige leven zal hebben.

Zij hebben beleden dat God daarom zo goedertierenlijk verkondigers van die zeer blijde boodschap zendt, wanneer Hij wil en tot wie Hij wil. Opdat door de prediking van het evangelie, door de krachtige werking van de Heilige Geest, zondaren tot bekering komen, zondaren tot het geloof in Christus worden gebracht. En dat alles vloeit voort uit dat welbehagen van God, dat alles openbaart nu Zijn verkiezende liefde die uitgaat naar een zondaar. Ja, een zondaar. Nee, dat betekent niet dat alle mensen zalig worden. Niet alle mensen zijn verkoren tot zaligheid. Ook dat hebben onze Dordtse vaderen op grond van de Schrift onder woorden gebracht. Want de Heere is ook een rechtvaardige Rechter en Wreker en naar Zijn soevereiniteit laat Hij mensen liggen in hun verlorenheid, die niet tot bekering komen, die niet dat ware geloof ontvangen.

O ja, dat kan zo'n zoekende zondaar zo moedeloos maken, zo mismoedig. Dat kan zelfs na ontvangen genade in het leven van Gods kinderen, als er weer zo'n duisternis in hun hart, leiden tot zoveel schrik. Maar toen kwamen die Dordtse vaderen met zulke bemoedigende, hoopgevende woorden. Want we moeten niet al te moedeloos worden en we moeten niet direct de conclusie trekken: dan zal ik wel een verworpene zijn. Maar dan moeten we juist de toevlucht nemen tot de beloften Gods, die spreken van de zaligheid van een zondaar. Want de Heere heeft beloofd, weet u het nog: *Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen*. Hij zal voor overvloediger genade zorgen, zodat er juist in de harten van die mismoedigen, die bekommerde zondaren, die lammetjes in de kudde, juist overvloedige genade is, zodat zij zeker mogen worden van de zaligheid van hun verkiezing. Kijk, en dat zal de Heere nu doen door Zijn Woord en door Zijn Geest. Hij zal in de harten van degenen die zalig worden het ware, zaligmakende geloof gaan werken. En door dat geloof zult u het weten dat u door God verkoren en bemind bent.

Maar hoe zit dat dan met jong gestorven kinderen, die nooit tot hun verstand gekomen zijn, die te klein zijn om te kunnen geloven, die te klein zijn om een getuigenis te kunnen uitspreken van dat werk wat de Heere in hun hartjes gedaan heeft? Zullen die dan allemaal verloren gaan? Dat was het verwijt van de remonstranten als het gaat om de belijdenis van onze Dordtse vaderen. Ze zeiden: als God zondaren verkoren heeft om zalig te worden en hen dat ware geloof geeft, wat nodig is om van hun verkiezing zeker te zijn, dan kan een jong gestorven kind niet behouden worden. Want dat kan nog niet geloven. Zij zagen het daarom heel anders. Ze waren van mening dat alle jong gestorven kinderen, letterlijk alle jong gestorven kinderen, zalig zullen worden.

Hoe konden die remonstranten dat eigenlijk zeggen? Want ze waren toch van mening dat God mensen heeft uitverkoren waarvan Hij wist dat die zou gaan geloven en die zaligheid zou volhouden? Dus die zal Ik verkiezen tot zaligheid. En wie niet zal geloven of wie niet zal volhouden in het geloof, ja, die gaat verloren. Dat was toch de mening van de remonstranten? Zij gingen er toch ook van uit dat er een vooruitgezien geloof zou moeten zijn? Hoe kunnen ze dan toch zeggen dat kinderen wel behouden kunnen zijn? Nu, daar hadden ze ook wat op bedacht. Want ze redeneerden als volgt: inderdaad, God kon van tevoren ook niet bij die kleine baby's zien dat ze geloofden, maar Hij kon bij die jonge baby's ook niet zien dat ze ongeloof hadden. Nog het een, nog het ander. En daarom kwamen zij tot de conclusie: dan moeten wij zeggen dat alle jong gestorven kinderen per definitie behouden zijn.

Maar is dat nou naar Gods Woord? Want Gods Woord zegt toch hoe het echt is. Heeft de Heere dat ook zo in het Woord van God geopenbaard? Kunnen wij daarom zeggen dat alle jong gestorven kinderen behouden zijn? Nee, zo zeggen onze Dordtse vaderen. Want zij wilden eerbiedig luisteren naar het oordeel van Gods Woord. Ze wilden luisteren naar wat Gods Woord daarover zei en wat Gods wil is geweest als het gaat om jong gestorven kinderen. En daarom beginnen ze: *Nademaal wij van de wil Gods uit Zijn Woord moeten oordelen*.

Nou, wat openbaart het Woord van God dan over kinderen? Wat openbaart het Woord van God over alle mensen die als kind, als zuigeling, ter wereld komen? Nou, dat wij in zonde ontvangen en geboren worden. Dat betekent dat elk kindje dat geboren wordt een zondig hartje heeft. Onrein. Boos. De kiemen van alle zonden. Dus ook de kiem van de grootste zonde die er is. En wat is dat? Ongeloof. En dan zie je zo'n kindje in de wieg liggen. Je kan het bijna niet geloven. Zo lief. Zo schattig. Maar het hartje is boos. Dat zegt Gods Woord. En van elk kind dat geboren wordt, heeft David gezongen: *Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen*.

En of dat kindje nou jong wordt weggenomen, of dat dat kind ouder mag worden, volwassen mag worden, voor elk mens komt het uur van sterven. Hoe jong of oud we ook zijn, elk mens moet voor de rechterstoel van de Heere komen. Jong gestorven kinderen, ook die mensjes, die kleine, tere, broze mensjes, gaan God ontmoeten als zij sterven. Hoe dat zal zijn? Ja, dat weet ik ook niet. Dat gaat mijn verstand werkelijk te boven. Maar het staat wel in de Bijbel. Want Johannes op Patmos heeft iets gezien van het eindoordeel. En zoals het eindoordeel is, zo zal het ook zijn in het uur van sterven, als je voor God moet verschijnen. En wat schrijft Johannes dan, als hij op Patmos dat gezicht gezien heeft: *Ik zag de doden, klein en groot, staan voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de doden, die kleinen en die groten, werden geoordeeld uit hetgeen in die boeken geschreven was, naar hun werken*.

En inderdaad, die kleinen hadden nog geen werken. Maar ze waren wel geboren met een zondig hart. En onder al die mensen die door de Heere geoordeeld worden, zullen ook kleine kinderen zijn. Dat openbaart het Woord. Dat is het oordeel van het Woord. En dan blijkt dat voor die kleine

kinderen hetzelfde geldt als voor allen die tot hun verstand gekomen zijn: dat de Heere sommigen verkoren heeft en sommigen niet. En daarom laat Gods Woord niet een ander geluid horen over jong gestorven kinderen ten opzichte van alle andere mensen. Nee, God blijft soeverein in Zijn verkiezing en verwerping, ongeacht de leeftijd waarin een mensje wordt weggenomen.

Maar hoe kan het dan toch dat er kinderen heel jong worden weggenomen en eeuwig mogen juichen voor Gods troon? Hoe kan dat dan? Dat is ook diezelfde verkiezende liefde. Die verkiezende liefde is niet alleen de oorzaak dat een oude pelgrim af mag reizen naar de eeuwigheid. Die verkiezende liefde is niet alleen de grond als iemand in de kracht van zijn leven wordt weggenomen en op goede gronden een goede ruil mag maken. Ook niet als het een kind van 10 jaar of 16 jaar betreft, die tot het verstand gekomen zijn. Maar het is diezelfde verkiezende liefde, die er voor zorgt, dat jong gestorven kinderen die nog niet tot hun verstand gekomen zijn, en daarbij mogen wij ook jongeren en ouderen betrekken die heel hun leven een heel beperkt verstand gehad hebben, dat ook dezulken zalig worden. De oorzaak ligt in Gods verkiezend welbehagen.

Maar hoe gaat de Heere dat dan openbaren in het Woord? Gemeente, dan komen we bij dat heerlijke wonder terecht van Gods verbond, van Gods genadeverbond. En dat heeft de Drieenige God direct na de zondeval al geopenbaard. En dat is in de heilsgeschiedenis steeds duidelijker geworden. En juist door de openbaring van dat genadeverbond laat de Heere nou zien in welke weg het mogelijk is dat een mensenkind zalig wordt, maar ook die jong gestorven kinderen. Nee, niet meer door het werkverbond, want dat ligt verbroken. Maar alleen door het genadeverbond is het mogelijk dat er weer gemeenschap komt tussen God en een mens, ook tussen God en zo'n klein baby'tje.

Wat is dan die genade van dat genadeverbond? Nou, dat is de weg die God Zelf heeft uitgedacht om een verloren mensenkind met Zichzelf te verzoenen. Dat is nou de weg die Christus wilde gaan, van de kribbe tot het kruis. Dat is de weg van de dood naar het leven. Dat is de weg door lijden tot heerlijkheid. Dat was die dierbare bloedweg die de Heere Jezus Christus wilde leggen. Dat was de weg waarop Hij als een Lam ter slachting werd geleid. Dat was de weg die Hij baande door het bloed des kruises, zodat God in gunst en genade kon neerzien op een diepgevallen zondaar. Het is die levende, die verse bloedweg, waarop een doodschuldige zondaar gebracht wordt in de weg van de wedergeboorte, om daar te leren door dat bloed gewassen te worden en door dat bloed vergeving der zonden te mogen ontvangen, om door dat bloed met God in het verbond te kunnen komen.

Kijk, dat heeft de Heere geopenbaard in de weg van het genadeverbond. En daarbij klinkt nu de prediking van de rijke beloften van het genadeverbond, beloften die spreken van de kracht van dat bloed, van de vergeving der zonden op grond van dat bloed. Ja, de Heere kwam zelfs met een teken, een kostbaar teken, bij dat verbond: het is het teken van de heilige doop. En dat water wijst niets anders aan, ja ook de vuilheid van het hart, maar ook dat dierbare bloed, zodat de Heere met een zondaar in het verbond kan treden. Want de Heere wil de God zijn van de gelovigen met hun zaad, zoals Hij dat ook was met Abram en zijn zaad.

Maar het komt er wel op aan dat wij de kracht van dat genadeverbond bevindelijk gaan kennen. En dat de kracht van dat genadeverbond wordt toegepast. Nee, de Heere is met dat verbond niet tot alle mensen gekomen in deze wereld. Maar degenen tot wie Hij wel gekomen is met dat verbond en met de verbondsbeloften, die heeft Hij apart gezet in deze wereld. En die heeft Hij geheiligd. En gemeente, dat geldt in uitwendige zin u, jou en mij. Beseft u wel op welke bijzondere plaats de Heere ons gebracht heeft, binnen de grenzen van Zijn genadeverbond? En dat is een plaats waar

Hij Zijn bloed laat vloeien. Dat doet Hij niet erbuiten, met eerbied gesproken, Hij werpt dat bloed niet ergens zomaar op de straten. Maar binnen de grenzen van het genadeverbond komt Hij met de prediking van het bloed der verzoening. Daar, binnen de grenzen van het genadeverbond, komt Hij met de prediking van de beloften.

Maar het horen is niet genoeg. Het komt aan op het wonder van de wedergeboorte. En wie wedergeboren wordt, die wordt van een uitwendig verbondskind een geestelijk, inwendig verbondskind. En daarom blijft die wedergeboorte voor iedereen noodzakelijk die zalig wordt. Ook als de Heere een kindje wegneemt. En als de Heere een kind wegneemt voordat het tot het verstand gekomen is, al is het in de moederschoot, al is het na de geboorte, en het is behouden, dan heeft de Heere in het hartje van dat kleine kind een wonder gedaan. Dan is dat kleine kind wedergeboren. En daarom is het behouden. Want op het moment dat het wedergeboren wordt, wordt het gewassen in het bloed van Christus. Zo moeten we het zien. Zo is het oordeel van Gods Woord. En als dat dan zo is, dan zal de Heere het ook gaan openbaren. Hoe dan? Door hoop te geven en verwachting te geven bij ouders van jong gestorven kinderen.

2. De hoop voor godzalige ouders

Er zijn er in ons midden die dit hebben meegemaakt. En dan weet je eigenlijk geen woorden te vinden als je bij ouders komt met al hun verdriet en vragen en smart. Het is smartelijk. Het is hartverscheurend. Wie kan onder woorden brengen wat er door het moederhart gaat als haar lieveling, of in de moederschoot of daarna, wordt weggenomen? Wie kan de smart van een vaderhart onder woorden brengen als hij voelt dat iets van zijn eigen vlees wordt afgescheurd? Als je het nooit hebt meegemaakt, weet je werkelijk niet waar je over spreekt. Maar degenen die het meegemaakt hebben, die weten het.

En weet u, in de tijd dat deze artikelen werden gemaakt, kwam het heel veel voor dat kinderen heel jong stierven, dat de Heere in hun kindsheid hen uit het leven wegnam. De medische kennis was nog niet op dat peil gekomen zoals wij dat mogen kennen. Er waren slechtere leefomstandigheden, waardoor die kleine, kwetsbare kinderen eerder ziek konden worden. In sommige gevallen was er onvoldoende gezonde voeding voor die kinderen. En in menig gezin stierven kinderen, ook hele jonge kinderen. Het is daarom niet zo verwonderlijk dat juist ook in die tijd de vragen kwamen als er weer zo'n kindje werd weggenomen, allerlei vragen over de eeuwige bestemming van dat kind. Vragen die ook nu gekend worden als de Heere in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid een jong kind uit het leven wegneemt.

En weet u, onze vaderen, die dienaren waren van het Woord, hebben op die begrijpelijke vragen antwoorden willen geven, hebben pastorale leiding willen geven. En je proeft dat gewoon in dit artikel. Met een bewogen hart hebben ze dat biddend gedaan, ze hebben dat gedaan bij het geopende Woord van God. En zo kwamen ze tot een troostvolle, hoopgevende belijdenis: *Zo moeten godzalige ouders niet twijfelen aan de verkiezing en zaligheid hunner kinderen, welke God in hun kindsheid uit dit leven wegneemt*.

Want de Heere heeft het toch tot Abraham gezegd: *En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u, in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u*. En heeft Petrus het ook niet mogen prediken op de Pinksterdag: *Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen die daar verre zijn, zovelen als er de Heere, onze God, toe roepen zal*.

Dus voor wie is dit nu allereerst een troostvolle en hoopgevende boodschap, dat ze niet hoeven te twijfelen over de eeuwige gelukkige bestemming van hun kinderen als ze jong worden

weggenomen? Nou, voor mensen zoals Abraham, die genade gevonden heeft in de ogen des Heeren. Voor vaders en moeders die iets kennen van de bekering, zoals ook die 3000 op de Pinksterdag. Want tot hen kwam dat woord. En daarom hebben onze Dordtse vaderen niet zomaar ouders in het algemeen op het oog, en ook niet ouders die slechts uitwendig in dat verbond zijn opgenomen. Maar ze spreken hier enerzijds van gelovigen, gelovige ouders, die tegelijkertijd godzalige ouders zijn. En dat is wel heel belangrijk om dat helder te hebben, in de eerste plaats,

Dan komt natuurlijk de vraag: maar wat is dan een gelovige ouder? Wat is dan een godzalige ouder? Nou, dan gaan we naar de Schriften, want die kunnen het ons zuiver vertellen. Ik gebruik een voorbeeld uit de Schriften. In Handelingen 10 vers 2 komen wij Cornelius tegen, die hoofdman, weet u wel. En deze Cornelius staat geschreven dat hij godzalig was. En onze Kantekenaren, dat zijn de oudvaders geweest, die echt in de Schrift veel kennis hebben gekregen, met een verlicht verstand, die omschrijven dat woordje 'godzalig' als volgt van Cornelius: *Zo was hij dan alrede gelovig en wedergeboren, hebbende rechte kennis van de ware God Israëls en van de Messias, Die de Joden verwachten, zonder dewelke deze deugden in niemand kunnen zijn*.

Dus wat is, Bijbels gezien, de diepe betekenis van een godzalige? Die is wedergeboren tot een levende hoop, die heeft de gave van het zaligmakende geloof ontvangen, die heeft God lief, omdat ze ervaren hebben: Hij heeft mij eerst liefgehad. En die kennen in meer of mindere mate iets van datgene wat de dichter van Psalm 116 onder woorden brengt: *God heb ik lief, want die getrouwe HEERE hoort mijn stem, mijn smekingen, mijn klagen; Hij neigt Zijn oor, 'k roep tot Hem al mijn dagen; Hij schenkt mij hulp, Hij redt mij keer op keer. Ja, ik lag gekneld in banden van de dood, daar de angst der hel mij alle troost deed missen; ik was benauwd, omringd door droefenissen en riep de Heere dus aan in al mijn nood. Och HEERE, och, wierd mijn ziel door U gered! Toen hoorde God, Hij is mijn liefde waardig*.

Kijk, daar heb je een godzalige, een Bijbelse, schriftuurlijke godzalige. En er komt vanmiddag de vraag tot ons allemaal, niet alleen tot degenen die vader en moeder mochten worden, maar tot ons allemaal, wij die tot ons verstand gekomen zijn: mag daar iets van openbaar gekomen zijn in ons leven? Mag je door genade zo'n mensenkind zijn, u die onder het Woord gebracht bent, u die het teken en het zegel van Gods genadeverbond dragen mag, die belijdenis des geloofs heeft afgelegd, u die in de man of vrouw geheiligd bent? Mag je door genade een godzalige zijn, al durf je het woord zelf niet op de lippen te nemen, maar mag je iets van de kenmerken, de Bijbelse kenmerken van een godzalige, ervaren in je hart? Eigenlijk hebben we het samengevat gezongen wat echt een godzalige is: *Wie heeft lust de HEERE te vrezen, het allerhoogste en eeuwig goed? God zal zelf zijn Leidsman wezen, leren hoe hij wandelen moet. Het goed dat nimmermeer vergaat, zal hij ongestoord verwerven, en zijn God-geheiligd zaad zal 't gezegend aardrijk erven*.

Wat een wonder als je iets van dat godzalige leven hebt ontvangen. Dan is de Heere een werk begonnen in je hart, dan ken je iets van de waarachtige bekering, van dat beginnende geloofsleven. En dan begeer je ook niets liever dan de Heere te vrezen. Maar dat betekent niet dat de tegenspoeden je bespaard blijven. Dan kan de Heere ook in het leven van godzalige mensen wel met een bittere tegenspoed komen, met een onbegrepen weg. En een van die onbegrepen wegen, ook in het leven van Gods kinderen, kan zijn dat de Heere een van je lieve kinderen wegneemt. Dat lieve kind, dat kleine kind, dat je in de zwangerschap al op de Heere hebt mogen werpen, dat kind dat steeds weer een plekje had in je gebedsleven, dat kind waarvan je ook met verdriet hebt beleden voor Gods aangezicht: Heere, het wordt in zonde ontvangen en geboren. Misschien heeft een moeder wel de handen op haar buik gelegd en gezegd: Heere, ook dit kindje is aan allerhande ellende, aan de verdoemenis onderworpen, terwijl het er totaal geen kennis van

had, maar dat het nochtans geboren zou worden en ontvangen is in die moederschoot binnen de grenzen van dat verbond.

En dat je als een arme, rechteloze zondaar, zondares, werkzaam mocht worden met de beloften van Gods genadeverbond. En dat je iets voelde van de nood van dat kind, waar dat kind zelf niet van wist. En dat er iets in je leven openbaar kwam van die mussen en die zwaluwen die we tegenkomen in Psalm 84, die hun jongen mochten leggen in het kunstig nest bij Gods altaren. Dat je dat ongeboren leven, of als het geboren werd, net als die moeders en vaders mocht brengen bij de Heere Jezus in je gebedsleven, met het indringende gebed: zegen ook mijn kind met de geestelijke zegeningen. Als dat dan de werkzaamheden van je hart zijn geweest, en de Heere neemt je kind in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid weg, hoef je niet te twijfelen of dat kind is thuis bij God, En grond daarvoor heb ik in de Schrift, dan klamp ik mij vast aan de Schrift, waar staat, en we hebben het samen gelezen in Jeremia 31: *Er is een stem gehoord in Rama, een klagen, een bitter geween; Rachel weent over haar kinderen, zij weigert zich te laten troosten over haar kinderen, omdat zij niet zijn*. En dan komt de stem des Heeren: *Zo zegt de HEERE: Bedwing uw stem van geween, en uw ogen van tranen; want er is loon voor uw arbeid, spreekt de HEERE, want zij zullen uit des vijands land wederkomen. Er is verwachting voor uw nakomelingen, spreekt de HEERE; want uw kinderen zullen wederkomen tot hun landpalen*.

O, wat een zalige troost voor Godvrezende, godzalige ouders, ja, die een kind moesten kwijtraken toen het nog zo heel pril was. Maar wat een onuitsprekelijke troost om dan te mogen weten: mijn kind is opgenomen in heerlijkheid. Het mag spelen op de straten van goud voor Gods aangezicht. Mijn kind mag staan aan de oevers van de glazen zee en zingen: *Hosanna, gezegend zij de HEERE, de God van Israël*. Dan wil de Heere in de grootste smarten zulk een rijke troost geven.

Nee, dat betekent niet dat dat kind dan behouden is vanwege de godzalige ouders en vanwege de werkzaamheden die zij daarmee hadden. Er is geen verbondsautomatisme. Dat bestaat niet. Genade kun je niet erven van vader of moeder. Zalig worden van die kinderen, zo heb ik gezegd, komt ook voort uit Gods verkiezend welbehagen. Het is niet per definitie zo dat godzalige ouders kunnen zeggen dat al hun kinderen automatisch zalig worden. Nee, zo is het niet. Helaas niet. Kijk eens naar die godzalige Isaak en Rebekka: ze hadden Jakob, en Ezau? Nochtans, zo zeggen onze vaderen op grond van de Schrift: godzalige ouders hoeven niet te twijfelen aan de gelukzaligheid van hun kinderen als de Heere ze wegneemt.

Nu hoor ik iemand vragen: dominee, maar als nu een vader en moeder niet durft te zeggen dat hij bekeerd is, als een vader en moeder nou niet durft te zeggen dat hij iets van Gods genade kent en zich helemaal buiten die godzalige ouders moet scharen, hoe zit het dan? Zijn dan die kinderen wel verloren? Nou, daar zeggen onze Dordtse vaderen niets over in dit korte paragraafje. Maar Gods Woord wel. En daarom gaan we naar Gods Woord. En dan blijft het altijd staan: wat bij de mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God. In Gods Woord ontdekken we zelfs dat Gods verkiezende liefde ook wil uitgaan naar kinderen van ouders die niet durven en kunnen zeggen dat ze de Heere vrezen.

Sterker nog, ik kom zelfs een voorbeeld in de Bijbel tegen dat Gods verkiezende liefde naar een kind uitgaat die echt goddeloze ouders had. En dan denk ik aan koning Jerobeam en zijn vrouw. Ze worden ons in de Schriften getekend. Ze waren echt goddeloze mensen, die met God afgerekend hadden. En ze hadden een jongetje gekregen, Abia, die de Heere ook wegnam in de kinderjaren. Maar wat liet de Heere nou van dit kind weten? Dat kind was behouden, *omdat in hem wat goeds voor de Heere, de God van Israël, gevonden was*. O, wie kan Gods wijs beleid doorgronden? Wie kan die ruime, verkiezende liefde bevatten?

Eén ding is duidelijk: godzalige ouders hoeven zeker niet te twijfelen over de verkiezing en de zaligheid van hun jong gestorven kinderen. En de Heere zal daar persoonlijk ook mee gaan troosten. En als ze die troost niet persoonlijk ontvangen of niet direct ontvangen, weet u wat de Heere dan in Zijn goedheid doet? Dan gaat Hij er anderen bij inschakelen, dat Hij het een kind van God bekend gaat maken, en nog een kind van God, of een godzalige grootmoeder, zodat de Heere Zijn heerlijke wonderen openbaar gaat maken. Hoe goed is de Heere! Hij maakt ook kinderen zalig, ja, zelfs ongeboren levens en zuigelingen. En dat brengt ons bij onze laatste gedachte.

3. De zaligheid van jonge kinderen

Ja, de Bijbel laat het ons wel zien. En dan even een woord voor jullie, jongens en meisjes: dat de Heere ook heel jong in je leven kan werken. En laat dat nou een aansporing voor jullie zijn, en ook voor jullie jongelui, om de Heere te zoeken. Want hoe jonger je de Heere mag kennen, hoe rijker je leven wordt. Weet je dat? En wat een voorbeelden komen we niet tegen? David was jong, Salomo was jong, Obadja was jong. Zo zijn er heel veel voorbeelden te vinden in de Schrift van kinderen, ja, die al heel jong de Heere mochten vrezen.

En ja, soms neemt de Heere die kinderen dan jong ook weg. En Zacharia heeft het wel gezien in zijn profetieën. En ik heb het vanmiddag al aangekaart, dat hij op die straten knechtjes en meisjes zag, die spelende waren voor het aangezicht van God. En een oud lied zegt: *Daarboven juicht een grote schaar van kinderen voor Gods troon.* Maar er zijn ook kinderen die jong worden getrokken, maar die niet jong worden weggenomen en die mogen ouder worden. En wat een wonder als de Heere al heel jong in het leven begint te werken. Hij kan het zelfs al doen in de moederschoot. Johannes de Doper is daar een voorbeeld van. Het kindeken sprong op van vreugde toen Maria binnentrad.

En hoe kan dat dan toch, dat de Heere kinderen al heel jong kan vernieuwen, bekeren? Of Hij ze nu wegneemt of niet, maar Hij doet dat. En hoe kan dat dan? Dat kan, gemeente, omdat de Heere Jezus niet als een man van dertig jaar op de aarde gekomen is, maar omdat de Heere Jezus ook in de moederschoot van Maria ontstaan is. Vanaf dat allereerste moment van de conceptie, van de ontvangenis, wij spreken toch van de heilige ontvangenis en geboorte van de Heere Jezus Christus. En al was Hij zelf het heilige, reine Kind Jezus, Hij heeft alle zonden, ook de erfzonden, op Zich genomen van Zijn ganse Kerk.

Juist omdat Hij zo ter wereld gekomen is en zo mens geworden is, als een kind in de moederschoot, als een zuigeling, kan Hij met Zijn heiligheid en volkomen onschuld, de erfzonden van Zijn kinderen bedekken voor Gods aangezicht, ook van die kleine kinderen die in de moederschoot worden weggenomen, of kort na de geboorte, of voordat ze tot hun verstand zijn gekomen. Omdat de Heere ook die leeftijd heeft doorgemaakt als dat heilige, reine Kind zonder zonden. Daarom was Hij negen maanden in de moederschoot van Maria. Daarom werd Hij geboren en was Hij een zuigeling. En heeft de Heere Jezus, naar Zijn menselijke natuur, ook in de eerste levensjaren een tijd gekend dat Hij nog niet tot Zijn verstand was gekomen. Maar juist omdat Hij dat ook heeft doorstaan, en later Zijn dierbaar verbondsbloed gegeven heeft, kunnen ook kleine kinderen, zeer kleine kinderen, tot in de moederschoot toe, zalig worden.

O, hoe ver reikt toch die verkiezende liefde van een Drie-enige God! Dan denk ik nog even aan de Heere Jezus, toen Hij op een ezelin de stad Jeruzalem was binnengetrokken. En al de menigte riep: *Hosanna, gezegend is Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN.* En toen kwamen ze daar in de tempel. En toen ging Hij daar preken. En de vaders en moeders en al die volwassenen, die gingen luisteren. Maar hoor, op de achtergrond waren de kinderen aan het spelen. En terwijl ze aan het spelen waren, klonk uit die kindermonden wat die vaders en moeders en die andere

ouderen zojuist hebben gezongen: *Hosanna, de Zoon Davids*. En toen er commentaar op kwam, citeerde de Heere Jezus Psalm 8: *Hebt gij nooit gelezen: Uit de mond der jonge kinderen en der zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest?*

En daarom staan er ook zuigelingen aan de oevers van de glazen zee. En ze zingen. Ook ongeboren levens, en ze zingen tot eer van een drieenige God. En wij zijn allemaal ouder geworden. Staan wij er straks ook? Ouders in ons midden, hoe wegen de zielen van uw kinderen? Nee, genade is geen erfgoed. Maar de Heere plant Zijn verbond wel voort van kind tot kind. En het is vrije gunst die eeuwig Hem bewoog, als Hij ook je kinderen gaat zalig maken. En al is het dan geen erfgoed, het is wel een wonder als je iets in de geslachten mag bespeuren, dat de Heere nochtans werkt in de lijn van de geslachten. Dat het toch veel gebed zou mogen geven aan de troon van Gods genade, pleitend als een rechteloze op Gods verbondsbeloften.

O Heere, zou U mijn kinderen, mijn lieve kinderen en kleinkinderen, zalig willen maken? Heere, dat ze nou eens allemaal van U geleerd mogen worden, dat ze allemaal mogen toevloeien tot 's Heeren goed. Heere, denk aan Uw verbond. Rechten hebben we niet, Heere. We hebben het alles verzondigd. Naar Uw heilg recht zouden wij en onze kinderen in onze verlorenheid moeten blijven. Maar Heere, trouwe Verbonds-Jehova, zou U aan ons zaad willen denken? Want ten diepste komen mijn kinderen, kleinkinderen, U toch toe. U hebt ze ons een ogenblik te leen gegeven. Ze zijn ten diepste niet van ons. En daarom, o God van het genadeverbond, om Uw Zelfs wil, bekeer ze toch tot U, reinig ze toch met Uw Verbondsbloed, en leid ze toch door Uw Heilige Geest, om Uw naams wil, om Uw grote naams wil, ja, om Jezus' wil, doe het toch. En bid ook zo voor uzelf.

Want we reizen allemaal naar de eeuwigheid. Ook jullie, kinderen. Wat zegt de Heere Jezus dan: wij moeten worden als een kind, als zo'n nieuwgeboren kindeken, dat zeer begerig is naar de redelijke, onvervalste melk, opdat gij door dezelve mocht opwassen, om te ontdekken wat een zondig kind je eigenlijk bent, maar ook om te horen van dat heilige Kind Jezus, Die de zonden wilde wegdragen, ja, Die Zijn bloed wilde geven, waarin al die zonden van de Zijnen zijn verzwolgen, om de tere boodschap te mogen horen en door genade te mogen geloven.

Mijne kinderkens, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt; en indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige. Om door genade te mogen behoren tot dat gelukkige volk, tot die gelukkige kinderkens, waarvan de Heere Jezus zo teer sprak tot Zijn Vader: *Ik dank U, Vader, HEERE des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelfde de kinderkens geopenbaard; Ja Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U*.

Amen.